

შეტევა ფლანივიდან – გოლი!

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 5 მაისი.

“დინამო” (თბილისი) – “ზენიტი” (ლენინგრადი) 3:0 (0:0).

“დინამო”: გოგია, ხიზანიშვილი (ებრალიძე), ჭელიძე, ხინჩაგაშვილი, მუჯირი, ჩივაძე, მ. მაჩაიძე (გ. მაჩაიძე), ქორიძე, გუცაევი, ყიფიანი, დარასელია.

“ზენიტი”: ოლეინიკი, დავიდოვი, ლოხოვი, გოლუბევი, დეკტერიოვი, სტრუპეტოვი, ბულავინი, ბელოვი (ლარიონოვი), რედკოუსი (ორლოვი), მელნიკოვი, ხრომჩენკოვი.

მსაჯი: კ. ვიხროვი (კიევი).

საკავშირო ჩემპიონატის პირველი ორი მატჩის რეცენზენტები ხაზს უსვამდნენ, რომ თბილისის “დინამო” წლეულს ურიგოდ არაა მომზადებული სეზონისთვის, ამკარად ჩანს პროგრესი, გამოცდილი მოთამაშეებისა და ახალგაზრდებისგან დაკომპლექტებულ გუნდს შეუძლია წარმატებით იბრძოლოს მომავალ რთულ შეჯიბრებებში.

თავისთავად იმ ორი მატჩის ტექნიკური შედეგები (1:1 – ცსკასთან და 1:0 – სპარტაკთან) რალაც განსაკუთრებული ოპტიმისტური აღმაფრენის საბაბს ვერ იძლეოდა და, როცა დინამოელებმა მომდევნო შეხვედრები ზედიზედ წააგეს ლენინგრადსა და მინსკში, გულშემატკივართა შორის ბუნებრივად წამოიჭრა საკითხი: რაში ჩანს ეს პროგრესი, კარგი მომზადება, ან სადაა წინსვლის გარანტია, როცა გუნდი სტუმრადაც უეჭველად კვლავ მარშანდელი საშუალო ადგილების ტყვეობაშია?

მართლაც, სადაა ლოგიკა! ციფრები, ფაქტები, ბოლო წლების გამოცდილება მეტყველებენ, რომ კრიზისისგან თავის დაღწევამდე ჯერ კიდევ შორსაა, მდგომარეობა კვლავ მძიმეა, ამიტომ ზარების რეკვა, მეტი რომ არა ვთქვათ, ნაადრევია.

ჩვენ არც ვაპირებთ ზარების რეკვას. საამისო დღესასწაული თბილისის “დინამოში” ჯერ არ დაგვდგომია, მაგრამ თავს ნებას ვაძლევათ მხარი დაუჭიროთ მათ, ვინც ამტკიცებს, პროგრესი გუნდის თამაშში ჩანს და არის კრიზისისგან თავის დაღწევის პერსპექტივები.

შევეცდებით ყველაფერი ეს განვმარტოთ ლენინგრადის “ზენიტთან” სსრ კავშირის თასის გათამაშების მერვედფინალური მატჩის ფონზე. რა თქმა უნდა, მოგებული თამაში ამ შემთხვევაში ხელს გვიწყობს უფრო იმედიანად და დარწმუნებულად ვილაპარაკოთ იმის შესახებ, რისი დამტკიცებაც გვსურს, მაგრამ ყოველ მოგებას თავისი კანონზომიერებანი აქვს, ისინი კი ახლანდელი გუნდის სასარგებლოდ მეტყველებენ.

თბილისის “დინამოში” მაღალი სპორტული ფორმის კონდიციებს სულ უფრო უახლოვდებიან ახალგაზრდა მოთამაშეები ხიზანიშვილი, მუჯირი, დარასელია, ჩივაძე, რომლებიც თამაშიდან თამაშამდე იმაღლებენ ოსტატობის დონეს. განვლილ მატჩში ოთხივემ საუკეთესო შთაბეჭდილება დატოვა, თითქმის უშეცდომოდ, ენერგიულად მოქმედებდნენ დაცვის ფლანგებზე ხიზანიშვილი და მუჯირი, მათი დახმარება არ აკლდათ არც გამოცდილ მცველებს ჭელიძესა და ხინჩაგაშვილს, არც წინა ხაზების მოთამაშეებს. ნახევარდაცვაში საინტერესოდ, ტაქტიკურტად გამართულად, ზუსტი დისტანციური გადაცემებით ითამაშა ჩივაძემ, შუა მინდორშიც და შეტევის დროსაც ძალიან აქტიური, აგრესიული იყო დარასელია.

ჩვენ არაერთხელ გამოგვითქვამს საყვედური დინამოელთა ნახევარდაცვის მისამართით და ამ საყვედურებისას ხშირად ვისხენებდით მ. მაჩაიძეს. ცენტრალურ ზონაში მ. მაჩაიძე ის მოწინავე ფიგურაა, რომლის თამაშზეც დიდადაა დამოკიდებული გუნდის წარმატება. როცა იგი იცავს ზომიერების ნორმებს თანაგუნდელებთან კონტაქტისას, არ აყოვნებს ბურთს, მონაწილეობს კომბინაციებში, მისი ინდივიდუალური მონაცემები რთული პრობლემების წინაშე აყენებს მოწინააღმდეგეს. ამჯერად კი მ. მაჩაიძე სწორედ კოლექტიური მოთამაშე იყო. ჩვენ საგანგებოდ ვითვლიდით: პირველი სამი ბურთი მან დაუყოვნებლივ გაითამაშა პარტნიორებთან,

შემდეგ ასევე რაციონალურად ითამაშა მეოთხე, მეხუთე შემთხვევებში, მერე კი სათვალავს წერტილი დაუვსვით, ვინაიდან საამისო საჭიროება აღარ იყო.

საყოველთაო მონონება დაიმსახურა ქორიძემაც. იგი, უდავოდ, კარგ ფორმაშია, რამდენიმე რთულ ამოცანას წყვეტს ერთდროულად, ხოლო გოლი, რომელიც მან გაიტანა, მატჩის ნამდვილი მშვენიერება იყო.

თავდასხმაში პრიორიტეტი, ჩვენი აზრით, გუცაევს უნდა მივაკუთვნოთ. "დინამოს" მარჯვენა გარემარბი ფლანგური გარღვევების ღიდი ოსტატია, მისი რეიდებისას მოპირდაპირე დაცვას გაძლიერებული ძალებით უხდებოდა ბრძოლა, ეს კი საშუალებას უქმნიდა ქორიძეს და ხიზანიშვილს (შემდგომში ამას კარგად აკეთებდა ებრალიძეც) ეფექტურად, სარგებლიანად ჩაბმულიყვნენ იერიშიში. ამ ფლანგურ შეტევებზე ჩვენ ქვემოთაც შევჩერდებით, მაგრამ, რახან საუბარი თავდასხმაზე გვაქვს, გვინდა აღვნიშნოთ, რომ, სამწუხაროდ, თავისი მდიდარი შესაძლებლობების დონეზე ჯერჯერობით ვერ დგას ყიფიანი. ჩვენს ცენტრალურ თავდასხმელს ბევრი რამ შეუძლია, მისი ტექნიკური შესაძლებლობანი შეუზღუდავია, კარში დარტყმები – უაღრესად საშიში, მაგრამ ყიფიანი ხშირად გაუმართლებლად იხევს უკან (თუმცა, ამ მატჩში, ეს ნაკლებად იყო), რის გამოც დროზე ვერ ასწრებს შეტევის გადამწყვეტ მომენტებში. ღრმად ვართ დარწმუნებული, რომ ეს დროებითი ლაფსუსებია.

შევით ჩვენ ვახსენეთ "დინამოს" ფლანგური გარღვევები. შეტევის დროს, ვფიქრობთ, უმაღლეს ლიგაში არც ერთ გუნდს არა აქვს ათვისებული ეს მანევრი ისე კარგად, როგორც თბილისელებს. გაიხსენეთ, როგორ ტყუპისცალებივით ჰგავდა ერთმანეთს "ზენიტის" კარში გატანილი პირველი ორი გოლი: 48-ე წუთზე მ. მაჩაიძემ სწრაფი რეიდი შეასრულა მარცხენა ფლანგზე, ზუსტად გადასცა ბურთი ცენტრში ქორიძეს და ანგარიში გაიხსნა, წუთის მერე კი ანალოგიური გარღვევა მოახდინა გუცაევმა, რომლის წამოწყებული საქმე ოსტატურად დაამთავრა ჩივაძემ.

მესამე გოლი ლენინგრადელთა კარში ფაქტიურად ორ მოთამაშეს ეკუთვნოდა – დარასელიას და ყიფიანს. დარასელია მარჯვენა ფლანგზე გაექცა მცველებს, ოლეინიკმა ვერ შეძლო მისი დარტყმის აღება და ყიფიანმა ბურთს ზედ კარის ხაზზე მიუსწრო, ხოლო შემდეგ ყიფიანს შეეძლო ზუსტად ასეთივე გადაცემა გამოეყენებინა გუცაევის ფლანგური გარღვევის შედეგად და მეოთხე გოლიც გარდაუვალი იქნებოდა.

საერთოდ, დინამოელებმა უკეთ უნდა დაამუშაონ გუცაევის იმ გარღვევების დაბოლოება, რომლებსაც იგი სისტემატურად ასრულებს ფლანგიდან. ამის გამო ყოველ მატჩში ბურთის გატანის რამდენიმე რეალური შესაძლებლობა იკარგება უნაყოფოდ.

განვლილი მატჩი არ მიეკუთვნება იოლად მოსაგებთა კატეგორიას. პირველი ტაიმის საგრძნობი ნაწილი დინამოელებმა ცუდად ჩაატარეს, ლენინგრადელთა კონტრშეტევები ხშირი და სახიფათო იყო, კარგი მომენტები ჰქონდათ მელნიკოვს, ხრომჩენკოვს, რედკოუსს, მაგრამ არც თამაშის საბოლოო შედეგში, არც დინამოელთა უპირატესობაში ეჭვი არავის შეეპარება. იგი მოგებულია ყველა საფეხბურთო კომპონენტის შესატყვისად.

ბ. ქორქია.

"ლელო", 8 მაისი, 1976 წ.